

Цркве. Затим, Господ се обукао у људско тело ради нашег искупље-

дишњем узрасту, односно у цвету душевних и телесних снага.

Други ће рећи: «А шта је с они-

Људи су Бога осудили на смрт, васкрсењем својим Он их осуђује на бесмртност. За ударце враћа им загрљаје, за увреде - благослове, за смрт - бесмртност. Никада људи нису показали више мржње према Богу него када су Га распели; и никада Бог није показао више љубави према људима него када је васкрсао. Људи су хтели да и Бога учине смртним, али је Бог васкрсењем својим учинио људе бесмртнима. Васкрсао је распети Бог и убио - смрт. Нема смрти више. Бесмртност је опколила човека и све његове светове.

црп. Јусџин Нови Ђелијски

ња, и у Христу је људско тело узнето на за нас незамисливу висину, прослављено је великом славом.

Али неко ће можда рећи: «Једни људи умиру као бебе, други као болесни старци, а трећи у мајчиној утроби са још неформираним телом. Шта ће онда бити? Зар ће они и васкрснути као старци и несавршена деца? Онда је човеку боље да умре у младости!» О, браћо и сестре! Управо то желим да вам објасним. Претпоставимо да архитекта гради храм. Ради тога он прво црта план- цртеж храма. Затим приступпа остваривању овог цртежа. Камење, цигле су материјал. Тако су и наше телесне ћелије материјал, али још увек не само тело. И ево, браћо и сестре, претпоставите да храм још није завршен, или да је био саграђен, али је услед времена почео да се руши. Међутим, овај храм ће бити поново саграђен. Како ће бити саграђен: као полуразрушен или неизграђен до краја? Не, он ће бити поново саграђен по цртежу архитекте.

Тако ћемо и ми васкрснути, пишу оци у тридесет трого-

ма који су се појавили на свету као дефектни, као наказе? Зар ће они тако отићи и у вечни живот?» Не, и они имају свој идеални план, они су се само због неке физичке случајности, која се десила по нарочитом допуштењу Божијем родили као наказе. Они ће васкрснути с предивним телима.

Дакле, није се узалуд у једном од древних дела говорило да Васкрсење мртвих није само пролеће нашег духа већ и пролеће наших тела.

Браћо и сестре, за хришћанина смрт као да има два лица. Једно од њих је ужасно – страдања пред смрт, пролажење кроз митарства, виђење наших грехова – страшних гнојних чирева, провалија пакла која се отвара испод ногу. Али друго светло лице смрти је Васкрсење, кад је смрт само сан; човек тоне у сан и буди се у другом свету, у другом животу. То је удео оних који су испунили заповести Божије, чији је живот био подвиг у име Христа. За њих је смрт одмор од труда и радост. За њих је смрт почетак вечног живота – и овај живот ће бити истински!

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свети мученик Арета, свети Елзевој, цар Етиопски

Лк. 7, 11 - 16, зч. 30; Гал. 1, 11 - 19 зач. 200.

архимандрит Рафаил Карелин

О СМРТИ

Уиме Оца и Сина и Светога Духа! Браћо и сестре! Дана сте чули јеванђељску причу о томе како је васкрснут син наинске удовице (Лк. 7, 11-16). Кад видимо смрт или кад размишљамо о њој долазимо у додир с великом тајном. На шта личи наш земаљски живот? На огромну, широку реку. Стојећи на обали ми видимо како њене струје непрестано круже, како се разбијају о камење као да су жива бића, како се таласи подижу, клизе и нестају са видика. Тако генерација за генерацијом иде путевима ове земље. Оне се рађају из бездана небића, одлазе у мрак гроба, у земљу тајне.

Ниједан древни мудрац није могао да одгонетне тајну смрти. Шта је наш земаљски живот? Он личи на зрак који заблиста на трен, а затим се угаси, или на цвет који данас радује поглед својим бојама и шарама, а сутрадан се претвара у шачицу праха. Или је живот налик на облаке, који плове небом. Понекад облаци имају облик предивних замкова, али их налет ветра цепа на праменове и они постају налик на комаде исцепане одеће или се претварају у

маглу. Наш земаљски живот личи на мехур од сапунице, који се пресијава на сунцу у свим дугиним бојама, али чим се дотакне земље истог тренутка се претвара у јадну мокру мрљу. Такав је наш живот ако нема бесмртности. Ако нема бесмртности и ако гроб све чини једнакима, зашто онда људи да се боре против страсти, зашто да чине добро, ако исто очекује и грешника и свеца? Ако један поред другог леже пас и лав, ако се све што изгледа најлепше у овом животу после смрти претвара у смрад и трулеж?

Један индијски цар, којем су предсказали да ће његов син бити аскета и да ће се одрећи царства и самог света окружио је сина раскошју сваке врсте и богатством, склонио од његовог погледа све што би могло да га подсећа на патњу. Кад је пак, царевећ одрастао, одлучио је да изађе мало ван дворца, да погледа своје царство. И недалеко од градске капије угледа човека како лежи и како га тресе страшна грозница. Он упита своју свиту: «Шта је ово?» И одговорише му: «То болест мучи човека.» «А да ли

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

ја такође могу да се разболим?» – поново упита он. И зачу одговор: «Болест улази и у колибе сиромаша и у царске палате.»

Царевић се замишљен врати кући. После неког времена поново изађе са својом свитом и догоди се да види старца, старца у дубокој старости: седог, са лицем прекривеним борама, погуреног; ослањајући се на штап он је једва-једвице ходао, вукући ноге. Царевић упита: «Какво је ово

после тога?» «Боље ти је да не видиш шта ће бити после тога. Хиљаде црва ће допузати до њега – као што непријатељ опколи град. Ући ће у његово тело, глодаће га док од њега не остане само прах.»

Царевић упита: «Хоћу ли и ја умрети?» Одговорише му: «Да, и ти ћеш умрети!» «А зар не могу да се искупим од смрти? Имам тако много злата и драгог камења!» Одговорише му: «Смрт не

Црква не оставља човека напуштеним, препуштајући га његовим страстима; нити му досађује непрестано јаловим заповестима који имају за циљ пролазни успех и уништење његове природе. Она познаје човекове слабости и болести. Она зна да је рањеном човеку потребна нега, а не казна. Она се не наметљиво укључује у спасење човека, чак и када је у питању јако болни захват. Ово је одувек била сила, словесност, и пракса Православне Цркве: она види појаве у њиховој дубини. Она поседује разликовање духова и снагу љубави. Она зна и разликује да ли је нешто од Бога, од злога, или од људске природе. Због тога, њени су „захвати“ на спасење, и њена реч је одраз љубави.

архимандрит Василије Ивиронски

биће?» Одговорише му: «То је човек који има осамдесет година!» Царевић рече: «И ако будем имао осамдесет година хоћу ли и ја постати такав?» «Да, ако не умреш пре тога!» «А шта је то смрт?» – упита царевић. «Ти то сад не можеш да схватиш. Треба да је видиш!» одговорише му дворани. Са још већом тугом он се врати у свој дворца.

Прошло је извесно време и он по трећи пут изађе да обиђе своје царство. И види: на носилкама носе човека. Човек је непокретан. «Пробудите га!» рече царевић. Одговорише му: «Човек је мртав. Немогуће га је пробудити.» Царевић упита: «А шта ће с њим да раде?» «Закопаће га у земљу!» «А

узима злато него људе!» «А зар не могу да се сакријем од смрти? Мој отац има много тврђава и замкова!» «Смрт пролази кроз зидове дебеле као стене. Она отвара врата тврђава и подземних пролаза!» Царевић рече: «Ја ћу је молити да ме не дира.» Одговорише му. «Смрт је неумољива. Она откида дете од мајчинских груди, раздваја младожењу од младе, равнодушно гледа како мала деца пузе око ковчега своје мајке-хранитељке. Смрт нема срца!» Тада царевић рече: «Значи нисам ја цар, већ овде царује смрт. А ја сам само њен несрећни роб и талац!» и врати се у дворца. После овога он тајно оде у пустињу и постаде аскета.

Браћо и сестре! У данашњем Јеванђељу се говори о васкрсавању сина Наинске удовице (Лк. 7, 11-16). Васкрсавање сина је

ца, које се непрекидно обнављају; једне ћелије умиру, друге се рађају. Само наше тело личи на реку. Непрекидно се мења вода у реци,

Тајанствено је и страшно рођење човјека на свијет. Страшан је човјеку и прелаз из тамне утробе свијета у тајанствену вјечност. Страшна је, својом уникалношћу и одговорношћу, свака минута овог живота. Али човјек је научио да замазује свој страх, да га сакрива, чак и да се смије над њим, да га лаже; он му се чак потчињава и приноси му жртве – да би обезбиједио лакоћу постојања под његовом влашћу. Таква је суштина и древног и савременог идолопоклонства: култивирања вјештачког врта живота и мисли изван Бога... Човјек себе само обмањује, живећи бездушно и „неустрашиво“.

Савремена трка човјечанства, његови интереси, његове представе о свијету, његова цивилизација, тај рингишпил људи који се из дана у дан окреће све брже у простору и времену, израста не само из социјалних и културних веза људи, него и из страшне усамљености човјека у свијету, од самоће коју човјек хоће да сакрије – и од себе, и од других људи.

+архиепископ Јован (Шаховској)

праобраз нашег свеопштег Васкрсења из мртвих. Јеванђељско учење је светлост наде, која је обасјала црне бездане смрти. Али управо учење Цркве о нашем телесном васкрсењу наилази на много недоумица и чак подсмеха од неверујућих људи. Једном је још у давна времена неки философ питао хришћанина: «Претпоставимо да се човек утопио. Њега су појеле рибе. Затим су рибари уловили рибу, и рибе су доспеле на сто. Појели су их други људи. Испада да ће у дан Васкрсења настати читав спор око тога коме припада тело: ономе ко се удавио или онима који су појели рибу?»

Пагани нису схватили шта је тело. Они су тело мешали с појмом «људско месо». А тело је нешто потпуно друго. Оно се састоји од мноштва елементарних чести-

али река остаје иста, тако је и с људским телом. У душу човека је уткан одређени «план» по којем се и одвија читав развој његовог тела – од самог тренутка рођења до смрти. И кад буде Васкрсење мртвих телесно ће бити васкрснут овај план који се налази у души. Истина, неки ће рећи: «Душа је бесмртна, а због чега је потребно још и васкрсење тела?»

Као прво, човек није само душа; људску личност чини душа сједињена с телом. Затим, само овде, на земљи, због пада у грех наше тело ратује с нашом душом, а тамо ће тело имати друга својства, тамо ће оно бити млађа сестра духа. Браћо и сестре, ми овде волимо своје ближње, и због тога на оном свету треба да их видимо онаквима какви су били на земљи, иначе ће доћи до распада наше љубави, до распада земаљске и небеске